

Rudolf Nilsen

Nr. 13

De spør hvor Nr. 13 er – vår kjære gamle gård?
Den ligger inni gaten her, hvor nummer "13" står,
og De kan se hvor svær den er, så langt kvartalet når.

Den største gård i gaten, men det finnes mange fler
i andre gater her i byen, hvis De bare går og ser –
skjønt ingen er så mørk og svart som Nr. 13 mer.

Det finnes mange fler i andre byer her på jord,
det er milevis av gater – der hvor fattigfolket bor –
ja De finner Nr. 13 helst i byers øst og nord.

Det sies tallet 13 er et ondt, uheldig tall,
og gamle Dal i fjerde sier helsen er så skral
og høire lungen halv fordi han bor i slikt et tall.

Han har en gammel vinterfrakk, på den han går til køis
og ligger der og banner denne råtne mursteinsrøis.
Men det er bare gammelsnakk, det rene skjære tøis!

For da han kom på gamlehjem på landet her i vår,
så blev han syk av lengsel til sin egen muregård,
og han rømte fra sitt fengsel, skjønt han snart er åtti år!

Naturligvis går noen hen og dør en gang iblandt,
fordi vi mangler mat og sol og luft på denne kant
men det hender jo i andre gårder også, ikke sant?

Nr. 13 er vår egen gård, så gammel og så kjær.
Og så skjønn den er om kvelden, når den stiger lys og svær
frem fra mørket med de mange lange vindusraders skjær.

Og da lever denne gården. Den blir festlig som et slott
når der tendes lys i kjøkken og i kammers og i kott!
For vi ånder opp i glede når vår arbeidsdag er gått.

Og er det fredags kvelden, kommer Kalsen kanskje full.
Da har han mor't seg kongelig for hele ukens gull
for han tjener gode penger på å sjauke koks og kull.

ja, for Kalsen har en ungeflokk og verden er så trist,
og satan skulle hente den som kom til verden sist:
så tynn og bleik og liten, rent et pust i sivet – pist!

Skjønt verden den var ganske bra dengang man var tilsjøs
og hadde sig en pikelill i hver en havn – å jøss,
da levet ikke Kalsen av å sjauke møkk og bøss!

Og Kalsen tar sin følgesvenn, den sprukne violin,
og spiller op a sailor's song om piker og om vin
og hører ikke ungehvin og hyl og kjerringgrin!

Han glemmer jomfru Olsen i etasjen over sig
som alltid holder hus når noen andre er på snei.
Hun står i avholdslosjen og er surøiet og lei.

Han husker bare alt han si "for hundred years ago",

det store hav som blånet mot den store himmel blå,
hver gyllen dag, hver månenatt – før alle døgn ble grå.

Når Kalsen slik har spilt en stund og grått en liten skvett
så tvinges ofte selve jomfru Olsen til retrett,
for det hender jo hun selv ser livet sånn i blått og violett!

Men gården ellers bryr seg ikke stort om Kalsens fiolin,
for så mange kan jo klunke litt gitar og mandolin
og ta en vals på trekkspill ved et glass arbeidervin!

Der sisler stekepanner fylt med flesk og småmakrell,
og veggene gir gjenlyd av de sultne ungers sprell –
ja gården vår har sangbunn slik en herlig fredags kveld!

Og langt på natten lyder Nr. 13's egen sang.
Den er så høi og munter, men den har en underklang
av redsel for den morgendag som ligger alt på sprang.

Så slukkes vindusradene, og søvnen fanger inn
de barske sinn, de bitre sinn, de trette og de lette sinn.
Og gjennom gatemørket suser nattens tunge vind.

Men det hviskes jo i porten! Og det knaker i en trapp.
Nå, så er det smukke Olga som skal tjene sig en lapp.
Fabrikkens ukelønning er vel oftest nokså knapp.

— — —

Men ennu våker noen. Det er ganske unge menn,
som bøiet over bøker leter drømmen frem igjen,
slik den engang strålte om en vismanns gylne penn!

Denne drøm som natten avler og som dagen slår i hjel
om Atlantis, Utopia – om en bedre lodd og del
enn et liv, hvor andre eier selv ens hjerte og ens sjel.

Og det raser i de unges bitre hjerter: Våk og lær,
at du klart og nært og koldt igjennom drømmens gylne skjær
ser veien til et land, hvor Nr. 13 ikke er!